

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 13. septembra 2022*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Európsky systém centrálnych bánk – Národná centrálna banka – Smernica 2001/24/ES – Reorganizácia a likvidácia úverových inštitúcií – Náhrada ujmy vyplývajúcej z prijatia reorganizačných opatrení – Článok 123 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky – Zákaz menového financovania členských štátov eurozóny – Článok 130 ZFEÚ a článok 7 tohto protokolu – Nezávislosť – Sprístupnenie dôverných informácií“

Vo veci C-45/21,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Ustavno sodišče (Ústavný súd, Slovinsko) zo 14. januára 2021 a doručený Súdnemu dvoru 28. januára 2021, ktorý súvisí s konaním:

Banka Slovenije,

za účasti:

Državni zbor Republike Slovenije,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredseda L. Bay Larsen (spravodajca), predsedovia komôr A. Arabadžiev, C. Lycourgos, E. Regan a S. Rodin, sudcovia M. Ilešič, J.-C. Bonichot, M. Safjan, A. Kumin, D. Gratsias, M. L. Arastey Sahún, M. Gavalec, Z. Csehi a O. Spineanu-Matei,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: M. Longar, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 18. januára 2022,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Banka Slovenije, v zastúpení: J. Žitko, splnomocnený zástupca,
- slovinská vláda, v zastúpení: J. Morela a N. Pintar Gosenca, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: slovinčina.

- Európska komisia, v zastúpení: S. Delaude, B. Rous Demiri a A. Steiblyté, splnomocnené zástupkyne,
- Európska centrálna banka, v zastúpení: A. Grosu, K. Kaiser a C. Kroppenstedt, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci G. Pajek, odvetník,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 31. marca 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 123 a 130 ZFEÚ, článkov 7 a 21 protokolu (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky (ďalej len „protokol o ESCB a ECB“), článkov 44 až 52 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (Ú. v. EÚ L 177, 2006, s. 1), ako aj článkov 53 až 62 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohlade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci konania o preskúmaní ústavnosti vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré definujú podmienky vzniku zodpovednosti Banka Slovenije (Slovinská centrálna banka) za škody spôsobené zrušením niektorých finančných nástrojov a prístupom k určitým informáciám týkajúcim sa tohto zrušenia, ktoré má táto centrálna banka k dispozícii.

Právny rámec

Nariadenie (ES) č. 3603/93

- 3 Druhé odôvodnenie nariadenia Rady (ES) č. 3603/93 z 13. decembra 1993, ktorým sa stanovujú definície na uplatňovanie zákazov uvedené v článkoch [123] a [125 ods. 1 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 332, 1993, s. 1; Mim. vyd. 10/001, s. 27) znie takto:

„keďže termíny ‚prečerpávanie účtov‘ a ‚iné druhy úverov‘, ktoré sa používajú v článku [123 ZFEÚ], treba definovať, najmä vo vzťahu k prístupu k pohľadávkam, ktoré existujú k 1. januáru 1994.“

- 4 Článok 1 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje:

„Na účel článku [123 ZFEÚ]:

- a) ‚prečerpávanie účtov‘ znamená každé poskytnutie finančných prostriedkov verejnému sektoru, ktoré vedie alebo by mohlo viesť k debetnému zostatku,
- b) ‚iné druhy úverov‘ znamená:
 - i) každú pohľadávku voči verejnému sektoru, ktorá existuje k 1. januáru 1994, okrem pohľadávok s pevnou splatnosťou, ktoré boli nadobudnuté pred týmto dátumom,
 - ii) každé financovanie záväzkov verejného sektora voči tretím stranám,

- iii) bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 123 ods. 2 zmluvy, každú transakciu s verejným sektorom, ktorá vedie alebo by mohla viesť k pohľadávke voči tomuto sektoru.“

Smernica 2000/12/ES

- 5 Článok 1 bod 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/12/ES z 20. marca 2000 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (Ú. v. ES L 126, 2000, s. 1; Mim. vyd. 06/003, s. 272) stanovoval:

„Na účely tejto smernice:

...

4. „príslušné orgány“ znamenajú vnútroštátne orgány, ktoré sú zákonom alebo iným právnym predpisom poverené vykonávať dohľad nad úverovými inštitúciami.“

Smernica 2001/24/ES

- 6 Podľa odôvodnenia 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES zo 4. apríla 2001 o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií (Ú. v. ES L 125, 2001, s. 15; Mim. vyd. 06/004, s. 15):

„Správne alebo súdne orgány domovského členského štátu musia mať výhradnú právomoc rozhodovať o reorganizačných opatreniach ustanovených v zákonoch toho členského štátu a o postupoch platných v ňom a právomoc vykonať ich. Z dôvodu náročnosti harmonizácie zákonov a postupov členských štátov je potrebné zaviesť v členských štátoch vzájomné uznávanie nimi prijatých opatrení na obnovenie prosperity úverových inštitúcií, na činnosť ktorých dali oprávnenie.“

- 7 Článok 2 tejto smernice v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej stanovoval:

„Na účely tejto smernice:

...

- „príslušné orgány“ sú príslušné orgány v zmysle článku 1 bodu 4 smernice [2000/12];

...“

- 8 Článok 3 ods. 1 smernice 2001/24 stanovuje:

„Správne alebo súdne orgány domovského členského štátu sú oprávnené samostatne rozhodnúť o vykonaní jedného alebo viacerých reorganizačných opatrení v úverovej inštitúcii vrátane pobočiek zriadených v iných členských štátoch.“

- 9 Podľa článku 33 tejto smernice:

„Všetky osoby, ktoré musia prijímať alebo poskytovať informácie v súvislosti s informačnými alebo konzultačnými postupmi ustanovenými v článkoch 4, 5, 8, 9, 11 a 19, sú viazané povinnosťou

mlčanlivosti v súlade s predpismi a podmienkami ustanovenými v článku 30 smernice 2000/12/ES, s výnimkou súdnych orgánov, pre ktoré platia jestvujúce vnútroštátne právne predpisy.“

Smernica 2006/48

- 10 Článok 4 bod 4 smernice 2006/48 stanovoval:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

...

4. príslušné orgány sú vnútroštátne orgány, ktoré sú zákonom alebo iným predpisom poverené vykonávať dohľad nad úverovými inštitúciami.“

- 11 Článok 44 ods. 1 tejto smernice uvádzal:

„Členské štáty stanovia, že všetky osoby v súčasnosti alebo v minulosti pracujúce pre príslušné orgány, ako aj audítori a znalci konajúci v mene príslušných orgánov, sú viazaní povinnosťou mlčanlivosti.

Žiadne dôverné informácie získané pri výkone ich úloh nesmú poskytnúť žiadnej osobe ani orgánu, s výnimkou informácií poskytovaných v súhrnnej alebo hromadnej podobe, pri ktorých nie je možné identifikovať jednotlivé úverové inštitúcie; týmto nie sú dotknuté prípady, na ktoré sa vzťahuje trestné právo.

Ak je na úverovú inštitúciu vyhlásený konkurz alebo začatá nútená likvidácia, dôverné informácie, ktoré sa netýkajú tretích osôb zapojených do pokusov o záchranu predmetnej úverovej inštitúcie, môžu byť napriek predchádzajúcim ustanoveniam poskytnuté v občianskoprávnom [alebo obchodnoprávnom – *neoficiálny preklad*] konaní.“

- 12 Články 45 až 52 uvedenej smernice uvádzali sériu pravidiel upravujúcich používanie, výmenu, prenos a sprístupňovanie informácií príslušnými orgánmi v zmysle článku 4 bodu 4 tej istej smernice.

- 13 Článok 158 smernice 2006/48 znel:

„1. Smernica [2000/12] zmenená a doplnená smernicami uvedenými v prílohe XIII časť A sa týmto ruší bez toho, aby boli dotknuté povinnosti členských štátov týkajúce sa termínov na transpozíciu týchto smerníc stanovených v prílohe XIII časť B.

2. Odkazy na zrušené smernice sa považujú za odkazy na túto smernicu a mali by znieť v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe XIV.“

Smernica 2013/36

- 14 Článok 3 ods. 1 bod 36 smernice 2013/36 stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

...

36. „príslušný orgán“ je príslušný orgán vymedzený v článku 4 ods. 1 bode 40 nariadenia [Európskeho parlamentu a Rady] (EÚ) č. 575/2013 [z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1)].“

15 Článok 53 ods. 1 tejto smernice znie:

„Členské štáty ustanovia, že všetky osoby, ktoré v súčasnosti pracujú pre príslušné orgány alebo pre ne v minulosti pracovali a aj audítori a znalci konajúci v mene príslušných orgánov, sú viazaní služobným tajomstvom.

Dôverné informácie, ktoré takéto osoby, audítori alebo znalci získajú pri výkone svojich úloh, sa môžu zverejniť iba v súhrnnej alebo úhrnnej podobe, na základe ktorej nie je možné identifikovať jednotlivé úverové inštitúcie, bez toho, aby boli dotknuté prípady, na ktoré sa vzťahuje trestné právo.

Ak je na úverovú inštitúciu vyhlásený konkurz alebo sa začala jej nútená likvidácia, dôverné informácie, ktoré sa netýkajú tretích strán zapojených do pokusov o záchranu predmetnej úverovej inštitúcie, sa môžu napriek tomu zverejniť v občianskoprávnom alebo obchodnom konaní.“

16 Články 54 až 62 uvedenej smernice stanovujú sériu pravidiel upravujúcich používanie, výmenu, odovzdávanie a sprístupňovanie informácií príslušnými orgánmi v zmysle článku 3 ods. 1 bodu 36 tej istej smernice.

17 Článok 163 smernice 2013/36 stanovuje:

„S účinnosťou od 1. januára 2014 sa zrušujú smernice [2006/48] a [Európskeho parlamentu a Rady] 2006/49/ES [zo 14. júna 2006 o primeranosti vlastných zdrojov investičných spoločností a úverových inštitúcií (Ú. v. EÚ L 177, 2006, s. 201)].

Odkazy na zrušené smernice sa považujú za odkazy na túto smernicu a nariadenie [č. 575/2013] a znejú v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe II k tejto smernici a v prílohe IV k nariadeniu [č. 575/2013].“

Nariadenie č. 575/2013

18 Článok 4 ods. 1 bod 40 nariadenia č. 575/2013 stanovuje:

„Na účely tohto nariadenia sa uplatňujú tieto vymedzenia pojmov:

...

40. „príslušný orgán“ je orgán verejnej moci úradne uznaný podľa vnútroštátneho práva, ktorý je na základe vnútroštátneho práva oprávnený vykonávať dohľad nad inštitúciami ako súčasť systému dohľadu fungujúceho v dotknutom členskom štáte.“

Vec sama a prejudiciálne otázky

19 Rozhodnutím z 19. októbra 2016 Ustavno sodišče (Ústavný súd, Slovinsko) rozhodol, že právne ustanovenia, ktoré oprávňujú Slovinskú centrálnu banku zrušiť niektoré finančné nástroje v prípade, že úverovej inštitúcii hrozí konkurz a ohrozuje finančný systém ako celok, sú zlučiteľné

so slovinskou Ústavou. Naproti tomu tento súd konštatoval nesúlad so slovinskou Ústavou z dôvodu, že v predmetnej právnej úprave neexistujú osobitné procesné pravidlá týkajúce sa žalôb o náhradu škody, ktoré môžu podať bývalí držitelia zrušených finančných nástrojov.

- 20 S cieľom napraviť túto medzeru v zákone prijal Državni zbor Republike Slovenije (Národná rada Slovenskej republiky) zákon o postopku sodnega in izvensodnega varstva nekdanjih imetnikov kvalifikiranih obveznosti bank (zákon o postupe súdnej a mimosúdnej ochrany bývalých majiteľov kvalifikovaných bankových záväzkov, ďalej len „ZPSVIKOB“), ktorý stanovuje pravidlá určené na zabezpečenie účinnej súdnej ochrany bývalých držiteľov finančných nástrojov zrušených Slovinskou centrálnou bankou.
- 21 Slovinská centrálna banka podala návrh na preskúmanie ústavnosti viacerých ustanovení ZPSVIKOB a jedného ustanovenia zákon o bančništvu (zákon o bankách), pričom najmä tvrdila, že pravidlá uvedené v týchto ustanoveniach, pokiaľ ide o vznik jej zodpovednosti a prístup k informáciám, ktoré má v držbe, sú nezlučiteľné s právom Únie.
- 22 V tejto súvislosti vnútroštátny súd spresňuje, že podľa ZPSVIKOB môže vzniknúť zodpovednosť Slovenskej centrálnej banky za škody spôsobené zrušením určitých finančných nástrojov v rámci dvoch odlišných a alternatívnych režimov.
- 23 Na jednej strane táto zodpovednosť v zásade môže vzniknúť, ak sa preukáže, že zrušenie finančného nástroja nepredstavuje opatrenie nevyhnutné na zabránenie konkurzu dotknutej banky a na zabezpečenie stability finančného systému, alebo že nebola dodržaná zásada, že žiadny veriteľ nesmie byť znevýhodnený viac ako v prípade vyhlásenia konkurzu. Uvedená zodpovednosť však môže vzniknúť len vtedy, ak Slovinská centrálna banka nepreukáže, že ona sama alebo osoby, ktoré sú oprávnené konať v jej mene, konali s požadovanou starostlivosťou, pričom sa zohľadní skutočnosť, že k takémuto zrušeniu dochádza za osobitných okolností krízovej situácie vyžadujúcej rýchle posúdenie komplexných problémov.
- 24 Na druhej strane fyzické osoby, ktoré boli predtým držiteľmi zrušeného finančného nástroja a ktorých ročné príjmy sú nižšie ako určitá hranica, môžu od Slovenskej centrálnej banky získať náhradu škody vo výške 80 % ceny zaplatenej pri nadobudnutí tohto finančného nástroja v maximálnej výške 20 000 eur.
- 25 Vnútroštátny súd okrem toho zdôrazňuje, že na zabezpečenie pokrytia nákladov vyplývajúcich z uplatnenia režimov zodpovednosti zavedených ZPSVIKOB tento zákon stanovuje, že zisky dosiahnuté Slovinskou centrálnou bankou od 1. januára 2019 musia byť prevedené do osobitných rezerv určených na toto krytie. Ak by sa tieto osobitné rezervy ukázali ako nedostatočné na tento účel, Slovinská centrálna banka by musela použiť až 50 % svojich všeobecných rezerv a ak by sa použitie týchto rezerv ukázalo ako nedostatočné na zabezpečenie uvedeného krytia, musela by si od slovinských orgánov požičať potrebné sumy.
- 26 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa tento súd pýta na zlučiteľnosť uvedených režimov zodpovednosti s článkom 123 ZFEÚ a článkom 21 protokolu o ESCB a ECB, keďže zodpovednosť, ktorú preberala Slovinská centrálna banka namiesto slovinských orgánov, by sa mohla považovať za formu financovania týchto orgánov, ako aj so zásadou nezávislosti centrálnych bánk vyplývajúcou z článku 130 ZFEÚ a článku 7 protokolu o ESCB a ECB.

- 27 Okrem toho uvedený súd uvádza, že ZPSVIKOB stanovuje pravidlá týkajúce sa úplného sprístupnenia niektorých dôverných dokumentov všetkým potenciálnym sťažovateľom a ich zástupcom, ktoré boli použité na rozhodnutie o zrušení finančných nástrojov, ako aj zverejnenia trochu menšieho počtu takýchto dokumentov. Uvádza však, že má pochybnosti, pokiaľ ide o zlučiteľnosť týchto pravidiel s ustanoveniami týkajúcimi sa dôvernosti určitých informácií uvedených v smerniciach 2006/48 a 2013/36.
- 28 Za týchto podmienok Ustavno sodišče (Ústavný súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Majú sa článok 123 ZFEÚ a článok 21 [protokolu o ESCB a ECB] vykladať v tom zmysle, že zakazujú, aby národná centrálna banka, ktorá je členom Európskeho systému centrálnych bánk [ESCB], bola povinná z vlastných zdrojov nahradiť škodu bývalým majiteľom zrušených finančných nástrojov, o ktorých zrušení rozhodla v rámci výkonu svojej zákonom priznanej právomoci prijímať mimoriadne opatrenia vo verejnom záujme s cieľom predísť ohrozeniu stability finančného systému, v prípade, že v rámci neskorších súdnych konaní vyjde najavo, že národná centrálna banka zrušila uvedené finančné nástroje v rozpore so zásadou, podľa ktorej sa žiadny majiteľ finančných nástrojov nesmie v dôsledku mimoriadneho opatrenia dostať do nepriaznivejšej situácie, než v akej by sa nachádzal, ak by sa predmetné opatrenie neprijalo, pokiaľ národná centrálna banka v tejto súvislosti zodpovedá [na jednej strane] za škodu, ktorú bolo možné predvídať na základe skutkového stavu a okolností zrejmých v čase rozhodovania centrálnej banky, ktorých si táto banka bola vedomá, alebo si ich mala byť vedomá, a [na druhej strane] za škodu spôsobenú postupom osôb, ktoré konali pri výkone uvedených právomocí centrálnej banky na základe poverenia tejto centrálnej banky, pričom však tieto osoby nekonali za daných okolností, vzhľadom na skutkový stav a okolnosti, ktoré im v súlade so zverenými právomocami boli známe, alebo im mali byť známe, s náležitou odbornou starostlivosťou?
2. Majú sa článok 123 ZFEÚ a článok 21 [protokolu o ESCB a ECB] vykladať v tom zmysle, že zakazujú, aby národná centrálna banka, ktorá je členom ESCB, hradila z vlastných zdrojov osobitné peňažné náhrady časti bývalých majiteľov zrušených finančných nástrojov (na základe kritéria majetkových pomerov), a to v dôsledku zrušenia finančných nástrojov, o ktorom rozhodla v rámci výkonu svojej zákonom priznanej právomoci prijímať mimoriadne opatrenia vo verejnom záujme s cieľom predísť ohrozeniu stability finančného systému, v prípade, že na vznik nároku na náhradu škody za daných okolností postačuje samotné zrušenie dotknutého finančného nástroja, pričom nie je relevantné, či došlo k porušeniu zásady, podľa ktorej sa žiadny majiteľ finančných nástrojov nesmie v dôsledku mimoriadneho opatrenia dostať do nepriaznivejšej situácie, než v akej by sa nachádzal, ak by sa toto mimoriadne opatrenie neprijalo?
3. Majú sa článok 130 ZFEÚ a článok 7 [protokolu o ESCB a ECB] vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby sa národnej centrálnej banke uložila povinnosť zaplatiť náhradu škody, ktorá vznikla v dôsledku výkonu jej zákonných právomocí, a to vo výške, ktorá by mohla ohroziť schopnosť tejto banky účinne plniť svoje povinnosti? Sú v tejto súvislosti na účely konštatovania, či došlo k porušeniu zásady finančnej nezávislosti národnej centrálnej banky, relevantné zákonné podmienky, ktorých splnenie vedie k vyvodu vyššie uvedenej zodpovednosti?

4. Majú sa články 53 až 62 smernice 2013/36 alebo články 44 až 52 smernice 2006/48, ktorými sa poskytuje ochrana dôverného charakteru informácií, ktoré banka získala alebo ktoré vznikli v rámci prudenciálneho dohľadu nad bankami, vykladať v tom zmysle, že uvedené dve smernice poskytujú ochranu aj vo vzťahu k dôvernému charakteru informácií, ktoré banka získala alebo ktoré vznikli v rámci vykonávania opatrení určených na záchranu bánk s cieľom zabezpečiť stabilitu finančného systému v čase, keď riziká pre solventnosť a likviditu bánk nebolo možné odstrániť prostredníctvom obvyklých opatrení prudenciálneho dohľadu, pričom uvedené opatrenia sa v každom prípade považovali za reorganizačné opatrenia v zmysle smernice 2001/24?
5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, majú sa články 53 až 62 smernice 2013/36 alebo články 44 až 52 smernice 2006/48 týkajúce sa ochrany dôverných informácií, ktoré banka získala alebo ktoré vznikli v rámci prudenciálneho dohľadu, vykladať v tom zmysle, že na účely ochrany, ktorú uvedené smernice poskytujú, je relevantná neskoršia smernica 2013/36, a to aj v prípade dôverných informácií, ktoré banka získala alebo ktoré vznikli počas účinnosti smernice 2006/48, a aj v prípade, že takéto informácie sa zverejnili počas účinnosti smernice 2013/36?
6. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, má sa článok 53 ods. 1 prvý pododsek smernice 2013/36 (a článok 44 ods. 1 prvý pododsek smernice 2006/48, v závislosti od odpovede na predchádzajúcu otázku) vykladať v tom zmysle, že dôverný charakter vyžadujúci povinnosť dodržiavať služobné tajomstvo stratili informácie, ktoré má národná centrálna banka ako orgán dohľadu a ktoré sa zverejnili v konkrétnom čase nasledujúcim po ich vzniku, alebo informácie, ktoré by mohli predstavovať služobné tajomstvo, sú však aspoň päť rokov staré a z tohto dôvodu sa v zásade predpokladá, že v dôsledku uplynutia času ide o zastarané informácie, ktoré stratili svoj dôverný charakter? Závisí zachovanie dôverného charakteru zastaraných informácií starých aspoň päť rokov od otázky, či ich dôverný charakter možno odôvodniť na základe iných dôvodov, než je obchodná situácia bánk podliehajúcich dohľadu alebo iných spoločností?
7. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, má sa článok 53 ods. 1 tretí pododsek smernice 2013/36 (a článok 44 ods. 1 tretí pododsek smernice 2006/48, v závislosti od odpovede na piatu otázku) vykladať v tom zmysle, že dôverné dokumenty, ktoré sa netýkajú tretích strán v minulosti zapojených do pokusov o záchranu úverovej inštitúcie a ktoré sú právne relevantné na účely rozhodnutia súdu v občianskoprávnom konaní o náhradu škody začatom voči orgánu príslušnému pre prudenciálny dohľad, možno ešte pred začatím súdneho konania automaticky poskytnúť všetkým potenciálnym žalobcom a ich právnym zástupcom, a to bez začatia osobitného konania na účely rozhodnutia o zákonnosti sprístupnenia každého jedného dokumentu konkrétnemu oprávnenému subjektu a bez vyvažovaniu dotknutých záujmov v každom jednotlivom prípade, vrátane prípadu, že ide o informácie o úverových inštitúciách, ktoré nie sú v konkurze alebo nútenej likvidácii, ale ktoré mali naopak prospech z pomoci štátu poskytnutej v rámci konania, počas ktorého došlo k zrušeniu finančných nástrojov akcionárov a podriadených veriteľov úverových inštitúcií?
8. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku, má sa článok 53 ods. 1 druhý pododsek smernice 2013/36 (a článok 44 ods. 1 druhý pododsek smernice 2006/48, v závislosti od odpovede na piatu otázku) vykladať v tom zmysle, že umožňuje zverejňovať na internete všeobecne dostupným spôsobom dôverné dokumenty alebo zhrnutia takýchto dokumentov, ktoré sa netýkajú tretích strán v minulosti zapojených do pokusov o záchranu úverovej inštitúcie a ktoré sú právne relevantné na účely rozhodnutia súdu v občianskoprávnom konaní

o náhradu škody začatom voči orgánu príslušnému pre prudenciálny dohľad, a to v prípade, že ide o informácie vzťahujúce sa na úverové inštitúcie, ktoré nie sú v konkurze alebo nútenej likvidácii, ale ktoré mali naopak prospech z pomoci štátu poskytnutej v rámci konania, počas ktorého došlo k zrušeniu finančných nástrojov akcionárov a podriadených veriteľov úverových inštitúcií, v každom prípade za predpokladu stanovenia požiadavky, aby sa pri takomto zverejňovaní na internete skryli všetky dôverné informácie?“

O konaní na Súdnom dvore

O žiadosti o prejednanie veci v skrátenom súdnom konaní

- 29 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol tento návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v skrátenom konaní podľa článku 105 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.
- 30 Na podporu svojho návrhu tento súd uvádza, že iba uplatnenie ZPSVIKOB môže za súčasného stavu slovinského právneho poriadku umožniť bývalým majiteľom zrušených finančných nástrojov získať odškodnenie a že konania o žalobách o náhradu škody, ktoré podali, boli prerušené až do odpovede Súdneho dvora na tento návrh na začatie prejudiciálneho konania. Z tohto dôvodu je ohrozená integrita trhu s cennými papiermi a mnoho osôb je už viac ako šesť rokov zbavených účinného prostriedku nápravy na ochranu svojho práva vlastníť majetok. Okrem toho, keďže sa položené otázky týkajú najmä zákazu menového financovania a zásady nezávislosti národných centrálnych bánk, odpoveď Súdneho dvora by umožnila napraviť neistotu týkajúcu sa výkladu základných zásad práva Únie a slovinského ústavného práva.
- 31 Článok 105 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje, že predseda Súdneho dvora na návrh vnútroštátneho súdu alebo výnimočne i bez návrhu, ak si povaha veci vyžaduje jej prejednanie bez zbytočného odkladu, po vypočutí sudcu spravodajcu a generálneho advokáta môže rozhodnúť, že prejudiciálne konanie prebehne v skrátenom konaní odchyľne od ustanovení tohto rokovacieho poriadku.
- 32 V prejednávanej veci predseda Súdneho dvora po vypočutí sudcu spravodajcu a generálnej advokátky rozhodol 9. februára 2021, že nie je opodstatnené vyhovieť návrhu uvedenému v bode 29 tohto rozsudku.
- 33 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že skrátené konanie upravené v článku 105 rokovacieho poriadku predstavuje procesný nástroj určený na riešenie mimoriadnej naliehavej situácie [pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. marca 2022, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Komplexné krytie zdravotného poistenia), C-247/20, EU:C:2022:177, bod 41 a citovanú judikatúru].
- 34 Záujem osôb podliehajúcich súdnej právomoci, ktorý je síce legitímny, čo najrýchlejšie určiť rozsah práv, ktoré im vyplývajú z práva Únie, nemôže preukázať existenciu výnimočnej okolnosti v zmysle článku 105 ods. 1 rokovacieho poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. apríla 2022, Phoenix Contact, C-44/21, EU:C:2022:309, bod 16 a citovanú judikatúru).
- 35 Okrem toho ekonomická citlivosť dotknutej veci alebo dotknutých hospodárskych záujmov, akokoľvek sú významné a legitímne, nemôžu samy osebe odôvodniť uplatnenie skráteného súdneho konania upraveného v uvedenom článku 105 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. apríla 2022, Phoenix Contact, C-44/21, EU:C:2022:309, bod 15 a citovanú judikatúru). Ani

vysoký počet osôb alebo právnych situácií potenciálne dotknutých položenými otázkami nemôže sám osebe predstavovať výnimočnú okolnosť, ktorá by mohla odôvodniť použitie tohto konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. apríla 2022, Caruter, C-642/20, EU:C:2022:308, bod 22 a citovanú judikatúru).

- 36 Hoci bolo rozhodnuté, že ak vec vyvoláva vážne pochybnosti, ktoré sa týkajú základných otázok vnútroštátneho ústavného práva a práva Únie, vzhľadom na osobitné okolnosti takejto veci môže byť potrebné sa ňou zaoberať v krátkych lehotách v súlade s článkom 105 ods. 1 rokovacieho poriadku, skutočnosť, že vec sama je rozhodujúca pre zaručenie súdnej ochrany vlastníckeho práva bývalých držiteľov zrušených finančných nástrojov, nie je vzhľadom na veľmi osobitné okolnosti tejto veci taká, aby odôvodňovala takýto postup [pozri analogicky rozsudok z 3. marca 2022, Presidenza del Consiglio dei Ministri (Lekári špecialisti v odbornej príprave), C-590/20, EU:C:2022:150, bod 31, ako aj citovanú judikatúru].
- 37 Rovnako, hoci začatie skráteného konania môže byť nevyhnutné na rozptýlenie neistoty, ktorá môže brániť fungovaniu ESCB (pozri v tomto zmysle uznesenie predsedu Súdneho dvora z 12. júna 2018, ECB/Lotyšsko, C-238/18, neuverejnené, EU:C:2018:488, bod 14), nemožno v prejednávanej veci konštatovať existenciu takejto neistoty, keďže položené otázky smerujú len k určeniu dôsledkov aktov prijatých Slovinskou centrálnou bankou v rámci osobitnej vnútroštátnej politiky, a teda fungovanie ESCB nie je vo veci samej narušené.

O návrhu na opätovné otvorenie ústnej časti konania

- 38 Podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 10. mája 2022 Európska centrálna banka (ECB) navrhla opätovné otvorenie ústnej časti konania.
- 39 Na podporu tohto návrhu ECB vyjadruje svoj nesúhlas s návrhmi generálnej advokátky. Tvrdí najmä, že tieto závery spočívajú na širokom výklade pojmu „záväzky verejného sektora“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) bodu ii) nariadenia č. 3603/93, ktorý má významné dôsledky pre všeobecnú organizáciu hospodárskej a menovej politiky, a že účastníci konania nemali možnosť vyjadriť sa k tejto otázke na pojednávaní.
- 40 V tejto súvislosti je potrebné na jednej strane pripomenúť, že ani podľa Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ani podľa rokovacieho poriadku účastníci konania nemajú možnosť podať vyjadrenia v reakcii na návrhy prednesené generálnym advokátom [rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 41].
- 41 Na druhej strane podľa článku 252 druhého odseku ZFEÚ generálny advokát predkladá verejne, nestranne a nezávisle odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdneho dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. Súdny dvor nie je viazaný ani týmito návrhmi, ani odôvodnením, na základe ktorého k týmto návrhom generálny advokát dospel. V dôsledku toho nesúhlas jedného z účastníkov konania s návrhmi generálneho advokáta bez ohľadu na otázky, ktoré v nich skúmal, nemôže byť sám osebe dôvodom opodstatňujúcim opätovné otvorenie ústnej časti konania [rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 42].
- 42 Súdny dvor však môže kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania v súlade s článkom 83 svojho rokovacieho poriadku, najmä ak usúdi, že nemá dostatok informácií.

- 43 V prejednávanej veci sa však Súdny dvor po vypočutí generálnej advokátky domnieva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí ECB, má na konci písomnej časti konania a pojednávania, ktoré sa pred ním konalo, všetky informácie potrebné na rozhodnutie, pričom výklad pojmu „záväzky verejného sektora“ v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) bodu ii) nariadenia č. 3603/93 bol medzi účastníkmi konania predmetom rozsiahlej diskusie. Za týchto okolností nie je opodstatnené nariadiť opätovné otvorenie ústnej časti konania.

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

- 44 Vzhľadom na spresnenia, ktoré vnútroštátny súd uviedol v súvislosti s vnútroštátnou právnou úpravou dotknutou vo veci samej, treba konštatovať, že vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu o ESCB a ECB majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej národná centrálna banka patriaca do ESCB je povinná z vlastných zdrojov nahradiť škodu bývalým držiteľom zrušených finančných nástrojov, o ktorých zrušení rozhodla v rámci reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou, ak sa v následnom súdnom konaní preukáže, že:
- na jednej strane buď toto zrušenie nebolo potrebné na zabezpečenie stability finančného systému, alebo títo bývalí držitelia finančných nástrojov utrpeli v dôsledku uvedeného zrušenia väčšie straty, než aké by utrpeli v prípade konkurzu dotknutej finančnej inštitúcie, a že
 - na druhej strane uvedená centrálna banka nepreukázala, že ona sama alebo osoby, ktoré boli oprávnené konať v jej mene, konali za osobitných okolností krízovej situácie vyžadujúcej rýchle posúdenie komplexných problémov s požadovanou starostlivosťou.
- 45 Na úvod treba pripomenúť, že z článku 282 ods. 1 ZFEÚ, ako aj z článkov 1 a 14.3 protokolu o ESCB a ECB vyplýva, že ECB a národné centrálné banky členských štátov tvoria ESCB, pričom tieto národné centrálné banky sú neoddeliteľnou súčasťou tohto systému. Z týchto ustanovení tiež vyplýva, že ECB a národné centrálné banky členských štátov, ktorých menou je euro a ktoré tvoria Eurosystem, riadia menovú politiku Európskej únie [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Komisia/Slovensko (Archívy ECB), C-316/19, EU:C:2020:1030, bod 79].
- 46 Okrem toho podľa článku 9.2 protokolu o ESCB a ECB úlohy zverené ESCB vykonáva buď samotná ECB alebo národné centrálné banky.
- 47 Je však dôležité poznamenať, že vykonávanie reorganizačných opatrení pre úverové inštitúcie v zmysle smernice 2001/24, ako sú tie, ktorých sa týka režim zodpovednosti uvedený v prvej otázke, nepredstavuje úlohu, ktorá podľa práva Únie prináleží ESCB vo všeobecnosti alebo osobitne národným centrálnym bankám.
- 48 Takáto úloha totiž nepatrí medzi základné úlohy ESCB vymenované v článku 127 ods. 2 ZFEÚ a článku 3.1 protokolu o ESCB a ECB, teda definovať a uskutočňovať menovú politiku Únie, riadiť devízové operácie v súlade s článkom 219 ZFEÚ, udržiavať a spravovať oficiálne devízové rezervy členských štátov a podporovať plynulé fungovanie platobných systémov.

- 49 Okrem toho treba uviesť, že smernica 2001/24 bola prijatá na základe právomocí Únie v oblasti vnútorného trhu, konkrétne na odstránenie prekážok slobody usadiť sa a slobodného poskytovania služieb v rámci Únie, a nie na základe jej právomocí v oblasti hospodárskej a menovej politiky.
- 50 Navyše, hoci článok 127 ods. 5 ZFEÚ a článok 3.3 protokolu o ESCB a ECB stanovujú, že ESCB prispieva k riadnemu uskutočňovaniu politik týkajúcich sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami a stabilite finančného systému, tieto ustanovenia jasne uvádzajú, že tieto politiky nevykonáva samotný ESCB, ale „príslušné orgány“.
- 51 V tejto súvislosti z článku 2 a článku 3 ods. 1 smernice 2001/24 v spojení s článkom 1 bodom 4 smernice 2000/12 uplatniteľnými v čase skutkových okolností relevantných vo veci samej vyplýva, že členské štáty mali možnosť vybrať si orgán príslušný rozhodnúť o vykonaní reorganizačných opatrení v zmysle prvej z týchto smerníc. V dôsledku toho tento orgán nebol k tomuto dátumu nevyhnutne centrálnou bankou dotknutého členského štátu.
- 52 Ako rozhodol Súdny dvor, ESCB predstavuje v práve Únie originálnu právnu konštrukciu, ktorá spája vnútroštátne orgány, t. j. národné centrálné banky, a inštitúcie Únie, t. j. ECB, vytvára podmienky na úzku spoluprácu a v rámci ktorej platí odlišné a menej výrazné rozlišovanie právneho poriadku Únie a vnútroštátnych právnych poriadkov. V tomto veľmi integrovanom systéme, ktorý chceli autori Zmlúv pre ESCB, majú národné centrálné banky, ako aj ich guverneri hybridný štatút, keďže sú súčasne vnútroštátnymi orgánmi a orgánmi konajúcimi v rámci ESCB [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Komisia/Slovinsko (Archívy ECB), C-316/19, EU:C:2020:1030, bod 83].
- 53 V tomto kontexte môžu národné centrálné banky v súlade s článkom 14.4 protokolu o ESCB a ECB vykonávať aj iné funkcie než tie, ktoré sú uvedené v tomto protokole, pokiaľ Rada guvernérov nerozhodne, že ide o zasahovanie do cieľov a úloh ESCB.
- 54 Ak zákonodarca členského štátu priradí takúto funkciu centrálnej banke tohto členského štátu, táto funkcia sa musí podľa tohto ustanovenia vykonávať na vlastnú zodpovednosť a na vlastné riziko tejto centrálnej banky.
- 55 Presnejšie, pokiaľ ide o konkrétne spôsoby vzniku zodpovednosti národnej centrálnej banky, a to aj pri výkone funkcie, ktorá jej bola zverená vnútroštátnym právom, protokol o ESCB a ECB vo svojom článku 35.3 iba uvádza, že táto zodpovednosť sa riadi príslušným vnútroštátnym právom.
- 56 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prináleží dotknutému členskému štátu, aby definoval podmienky, za ktorých môže vzniknúť zodpovednosť jeho národnej centrálnej banky z dôvodu, že táto banka vykonala reorganizačné opatrenie v zmysle smernice 2001/24 v prípade, ak sa tento členský štát rovnako ako Slovinská republika rozhodol označiť túto centrálnu banku za orgán príslušný vykonať takéto opatrenie.
- 57 Pri výkone tejto právomoci sú však členské štáty povinné dodržiavať povinnosti, ktoré im vyplývajú z práva Únie a najmä z hlavy VIII tretej časti Zmluvy o FEÚ, v ktorej sa nachádza článok 123 tejto Zmluvy, ako aj z protokolu o ESCB a ECB [pozri analogicky rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Poľsko (Disciplinárny režim sudcov), C-791/19, EU:C:2021:596, bod 56].

- 58 Článok 131 ZFEÚ a článok 14.1 tohto protokolu navyše výslovne vyžadujú, aby každý členský štát zabezpečil zlučiteľnosť svojej vnútroštátnej právnej úpravy, vrátane štatútu jeho národnej centrálnej banky, so Zmluvami a uvedeným protokolom.
- 59 Medzi normami, ktoré sú z tohto dôvodu záväzné pre členské štáty, sa nachádzajú najmä článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu o ESCB a ECB, ktorých sa prvá otázka týka.
- 60 Zo znenia článku 123 ods. 1 ZFEÚ vyplýva, že toto ustanovenie zakazuje ECB a národným centrálnym bankám poskytnúť možnosť prečerpávania účtov alebo akýkoľvek iný druh úveru v prospech orgánov, úradov a agentúr Únie a členských štátov, ako aj priamo odkúpiť ich dlhové nástroje (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2018, Weiss a i., C-493/17, EU:C:2018:1000, bod 102). Tento zákaz je potvrdený aj článkom 21.1 protokolu o ESCB a ECB.
- 61 V tejto súvislosti treba konštatovať, že vznik zodpovednosti národnej centrálnej banky s použitím jej vlastných zdrojov v rámci výkonu funkcie, ktorá jej bola priznaná vnútroštátnym právom, zjavne nemožno kvalifikovať ako priame odkúpenie dlhových nástrojov verejnoprávneho subjektu.
- 62 Pojmy „prečerpávanie účtov“ a „iné druhy úveru“ použité v článku 123 ZFEÚ sú ako také, ako to uvádza druhé odôvodnenie nariadenia č. 3603/93, spresnené týmto nariadením.
- 63 Článok 1 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia tak stanovuje, že pojem „prečerpávanie účtov“ odkazuje na účely článku 123 ZFEÚ na každé poskytnutie finančných prostriedkov verejnému sektoru, ktoré vedie alebo by mohlo viesť k debetnému zostatku.
- 64 Keďže taká právna úprava, o akú ide v prvej otázke, neznamena, že na ťarchu národnej centrálnej banky sú poskytnuté finančné prostriedky verejnému sektoru, ktoré vedú alebo by mohli viesť k debetnému zostatku, nemožno ju považovať za právnu úpravu, ktorá vedie k poskytnutiu možnosti prečerpávania účtov v zmysle článku 123 ods. 1 ZFEÚ v prospech orgánov, úradov a agentúr.
- 65 Článok 1 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 3603/93 definuje pojem „iné druhy úverov“ na účely článku 123 ZFEÚ tak, že sa vzťahuje na každú pohľadávku voči verejnému sektoru, ktorá existuje k 1. januáru 1994, každé financovanie záväzkov verejného sektora voči tretím osobám, alebo bez toho, aby bolo dotknuté ustanovenie článku 123 ods. 2 ZFEÚ, každú transakciu s verejným sektorom, ktorá vedie alebo by mohla viesť k pohľadávke voči tomuto sektoru.
- 66 Je pravda, že prvá a tretia kategória uvedená v tomto článku 1 ods. 1 písm. b) sa nemôže vzťahovať na vznik zodpovednosti národnej centrálnej banky s použitím jej vlastných zdrojov z dôvodu výkonu funkcie, ktorá jej bola priznaná vnútroštátnym právom, keďže vznik tejto zodpovednosti neznamena ani existenciu pohľadávky tejto centrálnej banky voči verejnému sektoru existujúcu k 1. januáru 1994, ani transakciu medzi touto centrálnou bankou a verejným sektorom, ktorá vedie alebo môže viesť ku vzniku pohľadávky voči verejnému sektoru.
- 67 Naopak, nemožno vylúčiť, že vznik uvedenej zodpovednosti možno považovať za financovanie záväzku verejného sektora voči tretím osobám v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b) bodu ii), pokiaľ vedie k tomu, že príslušná národná centrálna banka preberá záväzky voči tretím osobám, ktoré by prípadne mohli byť záväzkom verejného sektora.

- 68 V tejto súvislosti treba v prvom rade hneď vylúčiť, že vznik takejto zodpovednosti treba v každom prípade považovať za financovanie záväzku verejného sektora voči osobám, voči ktorým táto zodpovednosť vzniká.
- 69 Ak by sa totiž autori Zmlúv domnievali, že vznik zodpovednosti národnej centrálnej banky z dôvodu výkonu funkcie, ktorá jej bola zverená vnútroštátnym právom, je v každom prípade nezlučiteľný s článkom 123 ods. 1 ZFEÚ, v článku 14.4 a článku 35.3 protokolu o ESCB a ECB by výslovne nestanovili, že národné centrálné banky vykonávajú takéto funkcie na vlastnú zodpovednosť a na vlastné riziko za podmienok ustanovených vnútroštátnym právom.
- 70 Takýto výklad článku 123 ods. 1 ZFEÚ by bol v rozpore s rozmanitosťou vnútroštátnej praxe v danej oblasti, ktorú autori Zmlúv mali v úmysle zachovať prijatím týchto ustanovení protokolu o ESCB a ECB.
- 71 V druhom rade treba zdôrazniť, že pokiaľ je založená zodpovednosť národnej centrálnej banky, nielen preto, že táto banka plnila funkciu, ktorá jej bola zverená vnútroštátnym právom a ktorá nepatrí do pôsobnosti ESCB, ale preto, že porušila pravidlá, ktoré sa na ňu v tejto súvislosti vzťahujú, je náhrada škody tretím osobám, ktoré utrpeli škodu, dôsledkom konania centrálnej banky, a nie prevzatím už existujúcej povinnosti voči tretím osobám, ktorú znášajú iné orgány verejnej moci.
- 72 V treťom rade článok 1 ods. 1 písm. b) bod ii) nariadenia č. 3603/93, ktorého cieľom je spresniť pôsobnosť článku 123 ods. 1 ZFEÚ, treba vykladať s prihliadnutím na cieľ tohto druhého ustanovenia, ktorým je podnietiť členské štáty, aby dodržiavali zdravú rozpočtovú politiku tým, že zabránia tomu, aby menové financovanie verejných deficitov alebo prednostný prístup orgánov verejnej moci na finančné trhy viedli k nadmernému zadlženiu alebo nadmernému deficitu členských štátov (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júna 2015, Gauweiler a i., C-62/14, EU:C:2015:400, bod 100, ako aj z 11. decembra 2018, Weiss a i., C-493/17, EU:C:2018:1000, bod 107).
- 73 Pri uplatňovaní režimu, v ktorom vznik zodpovednosti národnej centrálnej banky vyplýva z nedodržania pravidiel upravujúcich výkon funkcie, ktorá jej bola zverená vnútroštátnym právom, sa skutočné financovanie záväzkov voči tretím osobám zo strany tejto národnej centrálnej banky zvyčajne nemôže považovať za priamo vyplývajúce z opatrení prijatých inými orgánmi verejnej moci dotknutého členského štátu. Takéto financovanie v zásade nemožno chápať tak, že týmto orgánom umožňuje uskutočňovať výdavky a vyhýbať sa pri tom motivácii dodržiavať zdravú rozpočtovú politiku vyplývajúcu z článku 123 ods. 1 ZFEÚ.
- 74 Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemožno režim, v ktorom je národná centrálna banka zodpovedná v prípade, že ona alebo osoby, ktoré sú oprávnené konať v jej mene, nedodrжали povinnosť starostlivosti, ktorú im ukladá vnútroštátne právo, pri výkone funkcie, ktorá bola tejto centrálnej banke týmto právom zverená, v zásade považovať za režim financovania záväzkov verejného sektora voči tretím osobám.
- 75 Vzhľadom na vysoký stupeň zložitosti a naliehavosti, ktorý charakterizuje vykonanie reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24, však takýto režim zodpovednosti nemožno uplatniť na škody vyplývajúce z vykonávania týchto opatrení vnútroštátnou centrálnou bankou bez toho, aby sa vyžadovalo, že porušenie povinnosti náležitej starostlivosti, ktoré sa jej vytýka, má závažný charakter. V opačnom prípade by to v skutočnosti viedlo k tomu, že by táto centrálna banka znášala podstatnú časť finančných rizík spojených s týmto vykonávaním, a teda by sa jej

v rozpore so zákazom menového financovania uložila povinnosť znášať namiesto iných orgánov verejnej moci dotknutého členského štátu skutočné financovanie záväzkov voči tretím osobám, ktoré môžu vyplývať z rozhodnutí týchto orgánov verejnej moci v oblasti hospodárskej politiky.

- 76 Skutočnosť, že v režime zodpovednosti, akým je režim uvedený v prvej otázke, nesie dôkazné bremeno v súvislosti s dodržiavaním povinnosti náležitej starostlivosti dotknutá národná centrálna banka, a nie žalobcovia, nie je na účely článku 123 ods. 1 ZFEÚ a článku 21.1 protokolu o ESCB a ECB rozhodujúca za predpokladu, že toto rozdelenie dôkazného bremena v každom prípade zachováva možnosť tejto národnej centrálnej banky zbaviť sa svojej zodpovednosti preukázaním, že túto povinnosť závažným spôsobom neporušila.
- 77 Treba ešte spresniť, že nemožno prijať tvrdenie ECB, podľa ktorého článok 17 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie ukladá členským štátom povinnosť odškodnenia bývalých držiteľov finančných nástrojov, pokiaľ títo držitelia utrpeli väčšie straty, než aké by utrpeli v prípade konkurzu dotknutej finančnej inštitúcie, takže vnútroštátny systém, v rámci ktorého môže zodpovednosť centrálnej banky čiastočne vyplývať z takýchto strát, nevyhnutne zahŕňa financovanie záväzkov verejného sektora voči tretím stranám zo strany tejto centrálnej banky.
- 78 Treba totiž pripomenúť, že tento článok 17 ods. 1 neukladá povinnosť zaviesť režimy zodpovednosti zabezpečujúce systematické odškodnenie bývalých držiteľov finančných nástrojov, ktorí utrpeli takéto straty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, BPC Lux 2 a i., C-83/20, EU:C:2022:346, body 61 a 62).
- 79 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu o ESCB a ECB sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej národná centrálna banka patriaca do ESCB zodpovedá zo svojich vlastných zdrojov za straty, ktoré utrpeli bývalí držitelia finančných nástrojov, ktoré zrušila na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou, ak sa v následnom súdnom konaní ukáže, že buď toto zrušenie nebolo nevyhnutné na zabezpečenie stability finančného systému, alebo títo bývalí držitelia finančných nástrojov utrpeli v dôsledku tohto zrušenia väčšie straty, ako by utrpeli v prípade konkurzu danej finančnej inštitúcie, za predpokladu, že centrálna banka je zodpovedná len vtedy, ak ona alebo osoby, ktoré boli oprávnené konať v jej mene, závažným spôsobom porušili svoju povinnosť konať s náležitou starostlivosťou.

O druhej otázke

- 80 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu o ESCB a ECB vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že národná centrálna banka patriaca do ESCB zodpovedá zo svojich vlastných zdrojov v rámci vopred stanovených limitov za straty, ktoré utrpeli bývalí držitelia finančných nástrojov, ktoré zrušila na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou, len za podmienok, že:
- na jednej strane sú títo bývalí držitelia fyzickými osobami s nižším ročným príjmom, než je prahová hodnota stanovená touto právnou úpravou, a
 - na druhej strane uvedení bývalí držitelia sa vzdajú práva na náhradu týchto škôd inou právnou cestou.

- 81 Na úvod treba uviesť, že z úvah uvedených v bodoch 47 až 53 tohto rozsudku vyplýva, že taký režim zodpovednosti, aký je uvedený v prvej a druhej otázke, je súčasťou vymedzenia podmienok vykonávania inej funkcie, než sú funkcie ESCB, ktorá je vnútroštátnym právom zverená národnej centrálnej banke podľa článku 14.4 protokolu o ESCB a ECB.
- 82 Režim zodpovednosti, ktorý je predmetom prvej otázky, sa však líši od režimu, na ktorý sa vzťahuje druhá otázka, najmä v rozsahu, v akom táto posledná uvedená právna úprava ukladá dotknutej národnej centrálnej banke povinnosť odškodniť niektorých bývalých držiteľov finančných nástrojov, ktoré zrušila, len z dôvodu tohto zrušenia, aj keď sa preukáže, že táto centrálna banka v plnej miere dodržala pravidlá, ktoré sa na ňu v tejto súvislosti vzťahujú, najmä tým, že konala s náležitou starostlivosťou.
- 83 Taký režim zodpovednosti, aký je uvedený v druhej otázke, preto na účely dosiahnutia sociálneho cieľa zabezpečuje kompenzáciu nevyhnutných dôsledkov rozhodnutí prijatých národnou centrálnou bankou v súlade s voľbou, ktorú urobil vnútroštátny zákonodarca pri vymedzení funkcií tejto centrálnej banky.
- 84 Vnútroštátny zákonodarca síce môže v súlade s právom Únie zaručiť takúto kompenzáciu, aby zabránil tomu, že účinky politik vykonávaných s cieľom zaručiť stabilitu finančného systému nadmerne zaťažia jednotlivcov so skromnými príjmami, treba však poznamenať, že tým stanovuje povinnosť platiť, ktorá má priamy pôvod v politických rozhodnutiach tohto zákonodarcu, a nie v spôsobe, akým centrálna banka dotknutého členského štátu vykonáva svoje funkcie, alebo v rozhodnutiach, ktoré v tejto súvislosti prijala.
- 85 Vyplatenie takejto náhrady zo svojich vlastných zdrojov zo strany národnej centrálnej banky preto treba chápať tak, že vedie túto banku k tomu, že namiesto iných orgánov verejnej moci dotknutého členského štátu zabezpečuje financovanie záväzkov verejného sektora podľa vnútroštátnej právnej úpravy tohto členského štátu.
- 86 Ako vyplýva z bodov 53 až 68 tohto rozsudku, článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu o ESCB a ECB bránia zavedeniu režimu zodpovednosti národnej centrálnej banky s použitím jej vlastných zdrojov z dôvodu výkonu funkcie, ktorá jej bola priznaná vnútroštátnym právom, pokiaľ uplatnenie tohto režimu zodpovednosti zahŕňa financovanie záväzku verejného sektora voči osobám, voči ktorým je táto zodpovednosť založená.
- 87 Okolnosť, že takýto režim zodpovednosti sa uplatňuje iba v rámci určitých limitov, je v tejto súvislosti irelevantná, keďže z týchto ustanovení nijako nevyplýva, že zákaz menového financovania vyplývajúci z týchto ustanovení závisí na výške tohto financovania.
- 88 Okrem toho tvrdenie slovinskej vlády, podľa ktorého by uplatneniu ustanovení uvedených v bode 86 tohto rozsudku mala brániť skutočnosť, že režimy zodpovednosti, o ktoré ide vo veci samej, sú financované na základe jednoduchej zmeny rozdelenia ročného zisku Slovinskej centrálnej banky, ktorá spočíva v znížení alebo dokonca zrušení časti tohto zisku, ktorý sa má vyplatiť Slovinskej republike, nemôže uspieť, keďže toto rozdelenie vyplýva z právomocí vnútroštátneho zákonodarcu.

- 89 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania totiž jasne vyplýva, že tento návrh sa týka režimov zodpovednosti, ktorých financovanie je zabezpečené nielen takýmto rozdelením zisku, ale v prípade potreby aj čerpaním zo všeobecných rezerv Slovinskej centrálnej banky, alebo dokonca pôžičkou tejto centrálnej banky od Slovinskej republiky, a teda z vlastných zdrojov tejto centrálnej banky.
- 90 V dôsledku toho treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu o ESCB a ECB sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že národná centrálna banka patriaca do ESCB zodpovedá zo svojich vlastných zdrojov v rámci vopred stanovených limitov za straty, ktoré utrpeli bývalí držitelia finančných nástrojov, ktoré zrušila na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou, len za podmienok, že:
- na jednej strane sú títo bývalí držitelia fyzickými osobami s nižším ročným príjmom, než je prahová hodnota stanovená touto právnou úpravou, a
 - na druhej strane uvedení bývalí držitelia sa vzdajú práva na náhradu týchto škôd inou právnou cestou.

O tretej otázke

- 91 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú článok 130 ZFEÚ a článok 7 protokolu o ESCB a ECB vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že národná centrálna banka patriaca do ESCB je zodpovedná za škody spôsobené zrušením finančných nástrojov na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou, vo výške, ktorá môže ohroziť schopnosť tejto banky účinne plniť svoje povinnosti a financovanej prioritne:
- pridelením všetkých ziskov dosiahnutých uvedenou centrálnou bankou na osobitné rezervy od stanoveného dátumu,
 - čerpaním zo všeobecných rezerv tej istej centrálnej banky, ktoré nesmie prekročiť 50 % týchto rezerv, a
 - úverom vrátane úrokov od dotknutého členského štátu.
- 92 Na úvod z odpovede na prvé dve prejudiciálne otázky vyplýva, že výklad článku 130 ZFEÚ a článku 7 protokolu o ESCB a ECB, ktorý je predmetom tretej prejudiciálnej otázky, je potrebný na vyriešenie sporu vo veci samej len vzhľadom na režim zodpovednosti, na ktorý sa vzťahuje prvá z týchto otázok, pokiaľ tento režim umožňuje Slovinskej centrálnej banke zbaviť sa svojej zodpovednosti preukázaním, že pri prijímaní reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 neporušila závažným spôsobom svoju povinnosť náležitej starostlivosti.
- 93 Po tomto spresnení treba pripomenúť, že cieľom autorov Zmluvy ES a potom Zmluvy o FEÚ bolo zabezpečiť, aby ECB a ESCB mohli plniť nezávisle úlohy, ktoré sú im zverené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2019, Rimševičs a ECB/Lotyško, C-202/18 P a C-238/18 P, EU:C:2019:139, bod 46, ako aj citovanú judikatúru).

- 94 Hlavný prejav tejto vôle je uvedený v článku 130 ZFEÚ a v podstate reprodukováný v článku 7 protokolu ESCB a ECB, ktorý výslovne zakazuje na jednej strane ECB a národným centrálnym bankám a členom ich rozhodovacích orgánov žiadať alebo prijímať pokyny od inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie, od vlád členských štátov alebo od iného orgánu, a na druhej strane zakazuje uvedeným inštitúciám, orgánom, úradom alebo agentúram Únie, ako aj vládam členských štátov usilovať sa ovplyvniť členov rozhodovacích orgánov ECB a národných centrálnych bánk pri plnení ich úloh (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2019, Rimševičs a ECB/Lotyšsko, C-202/18 P a C-238/18 P, EU:C:2019:139, bod 47, ako aj citovanú judikatúru).
- 95 Je pravda, že vzhľadom na hybridné postavenie národných centrálnych bánk pripomenuté v bode 52 tohto rozsudku sa zásada nezávislosti týchto centrálnych bánk neuplatňuje nevyhnutne rovnakým spôsobom, keď tieto banky plnia úlohu, ktorá patrí do pôsobnosti ESCB a keď vykonávajú funkciu, ktorá nepatrí do pôsobnosti ESCB a ktorú im zverilo vnútroštátne právo podľa článku 14.4 protokolu o ESCB a ECB, akou je funkcia, ktorej sa týka tretia otázka.
- 96 Okrem toho, keďže, ako bolo zdôraznené v bode 69 tohto rozsudku, tento článok 14.4 stanovuje, že národné centrálné banky vykonávajú takúto funkciu na vlastnú zodpovednosť a vlastné riziko, zavedenie režimu, ktorý umožňuje vyvodiť zodpovednosť za škody spôsobené pri výkone tejto funkcie, nemôže byť ako taký považovaný za nezlučiteľný s nezávislosťou týchto centrálnych bánk.
- 97 Vnútroštátne pravidlá zavedené na tento účel však nemôžu bez toho, aby došlo k porušeniu článku 130 ZFEÚ a článku 7 protokolu o ESCB a ECB, postaviť dotknutú národnú centrálnu banku do situácie, ktorá by akýmkoľvek spôsobom ohrozila jej schopnosť nezávisle plniť úlohu, ktorá patrí do pôsobnosti ESCB.
- 98 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že s cieľom zabezpečiť nezávislosť ECB, autori Zmlúv v článku 282 ods. 3 tretej vete ZFEÚ najmä stanovili, že ECB je nezávislá pri správe svojich financií (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 2003, Komisia/ECB, C-11/00, EU:C:2003:395, body 130 a 132).
- 99 Hoci je pravda, že ani Zmluva o FEÚ ani protokol o ESCB a ECB nestanovujú rovnocenné pravidlo, pokiaľ ide o národné centrálné banky, nič to nemení na tom, že základné úlohy ESCB, medzi ktoré patria v súlade s článkom 127 ods. 2 ZFEÚ a článkom 3.1. tohto protokolu vymedzenie a vykonávanie menovej politiky Únie, prináleží prostredníctvom ESCB nielen ECB, ale aj národným centrálnym bankám [pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2020, Komisia/Slovinsko (Archív ECB), C-316/19, EU:C:2020:1030, bod 80].
- 100 Na to, aby sa národné centrálné banky mohli podieľať na vykonávaní menovej politiky Únie, sa však vytvorenie rezerv javí ako nevyhnutné, najmä preto, aby mohli vyrovnávať prípadné straty vyplývajúce z operácií menovej politiky a financovať operácie na voľnom trhu stanovené v článku 18 protokolu o ESCB a ECB.
- 101 V tomto kontexte čerpanie sumy zo všeobecných rezerv národnej centrálnej banky vo výške, ktorá by mohla ovplyvniť jej schopnosť účinne plniť úlohy ESCB, v kombinácii s neschopnosťou autonómne doplniť tieto rezervy v dôsledku systematického pridelovania všetkých jej ziskov na úhradu škody, ktorú spôsobila, môže dostať túto centrálnu banku do situácie závislosti od politických orgánov jej členského štátu.

- 102 V takomto prípade by totiž uvedená centrálna banka na to, aby mala k dispozícii finančné prostriedky potrebné na plnenie svojich úloh v rámci ESCB, bola povinná požiadať tieto politické orgány o súhlas s cieľom získať financovanie alebo rekapitalizáciu.
- 103 Rovnako skutočnosť, že vnútroštátna centrálna banka má za takýchto okolností zákonnú povinnosť uzavrieť zmluvu o pôžičke s inými orgánmi verejnej moci svojho členského štátu, keď sa vyčerpajú zdroje financovania spojené s rezervami, ju stavia do situácie, v ktorej musí, aby bola schopná plniť svoje úlohy v rámci ESCB, rokovať s týmito orgánmi verejnej moci o výške takejto pôžičky a podmienkach, ktorým podlieha.
- 104 Taká právna úprava, o akú ide v tretej otázke, teda stavia dotknutú národnú centrálnu banku do situácie, keď je potenciálne vystavená politickým tlakom, zatiaľ čo cieľom článku 130 ZFEÚ a článku 7 protokolu o ESCB a ECB je naopak chrániť ESCB pred akýmkoľvek politickým tlakom, aby mohol účinne uskutočňovať ciele, ktoré sa viažu na jeho úlohy, prostredníctvom nezávislého výkonu osobitných právomocí, ktoré má v tejto súvislosti na základe primárneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. februára 2019, Rimševičs a ECB/Lotyško, C-202/18 P a C-238/18 P, EU:C:2019:139, bod 47, ako aj citovanú judikatúru).
- 105 To by však neplatilo, ak by členský štát, ktorý zaviedol taký režim zodpovednosti svojej národnej centrálnej banky, ako je režim uvedený v prvej otázke, vopred zabezpečil, že táto centrálna banka bude mať potrebné finančné prostriedky na to, aby mohla vyplatiť odškodnenie vyplývajúce z tohto režimu, pričom si zachová schopnosť účinne a nezávisle plniť úlohy patriace do ESCB. V prejednávanej veci však zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, nevyplýva, že by to tak bolo.
- 106 Z vyššie uvedeného vyplýva, že na tretiu otázku treba odpovedať tak, že článok 130 ZFEÚ a článok 7 protokolu o ESCB a ECB sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že národná centrálna banka patriaca do ESCB je zodpovedná za škody spôsobené zrušením finančných nástrojov na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou, vo výške, ktorá môže ohroziť schopnosť tejto banky účinne plniť svoje povinnosti a financovanej prioritne:
- pridelením všetkých ziskov dosiahnutých uvedenou centrálnou bankou na osobitné rezervy od stanoveného dátumu,
 - čerpaním zo všeobecných rezerv tej istej centrálnej banky, ktoré nesmie prekročiť 50 % týchto rezerv, a
 - úverom vrátane úrokov od dotknutého členského štátu.

O štvrtej otázke

- 107 Svojou štvrtou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa články 44 až 52 smernice 2006/48 alebo články 53 až 62 smernice 2013/36 majú vykladať v tom zmysle, že pravidlá, ktoré stanovujú, sa uplatňujú na informácie, ktoré boli získané alebo ktoré vznikli pri vykonávaní reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24.
- 108 Článok 44 smernice 2006/48 stanovoval povinnosť zachovávať služobné tajomstvo a dôvernosť, ktoré sa vzťahovali na všetky osoby, ktoré pracujú alebo pracovali pre príslušné orgány v zmysle tejto smernice, ako aj na audítov a znalcov konajúcich v mene týchto príslušných orgánov.

- 109 Články 45 až 52 tejto smernice definovali súbor pravidiel upravujúcich používanie, výmenu, odovzdávanie a sprístupňovanie informácií uvedenými príslušnými orgánmi.
- 110 Článok 4 bod 4 uvedenej smernice spresňoval, že na účely tejto smernice sa pod pojmom „príslušné orgány“ rozumejú vnútroštátne orgány, ktoré sú zákonom alebo iným predpisom poverené vykonávať dohľad nad úverovými inštitúciami.
- 111 Povinnosti stanovené v článku 44 smernice 2006/48 boli v podstate prevzaté do článku 53 smernice 2013/36, ktorá zrušila, ako sa uvádza v jej článku 163, smernicu 2006/48 s účinnosťou od 1. januára 2014.
- 112 Články 54 až 62 smernice 2013/36 definujú pravidlá upravujúce využívanie, výmenu, odovzdávanie a sprístupňovanie informácií príslušnými orgánmi v zmysle tejto smernice.
- 113 Článok 3 ods. 1 bod 36 uvedenej smernice definuje pojem „príslušný orgán“ odkazom na význam tohto pojmu uvedený v článku 4 ods. 1 bode 40 nariadenia č. 575/2013, ktorý odkazuje na orgán verejnej moci, ktorý je na základe vnútroštátneho práva oprávnený vykonávať dohľad nad inštitúciami ako súčasť systému dohľadu fungujúceho v dotknutom členskom štáte.
- 114 Zo všetkých týchto ustanovení vyplýva, že povinnosti stanovené v článkoch 44 až 52 smernice 2006/48 a v článkoch 53 až 62 smernice 2013/36 sa uplatňujú na orgány, ktorým vnútroštátne právo zverilo funkciu vykonávať dohľad nad úverovými inštitúciami.
- 115 V prípade, ak je vnútroštátnemu orgánu právnou úpravou členského štátu zverená nielen táto funkcia, ale aj iné funkcie, na ktoré sa nevzťahujú smernice 2006/48 alebo 2013/36, povinnosti zachovávať služobné tajomstvo a dôvernosť stanovené týmito smernicami nemožno bez toho, aby sa prekročil rozsah harmonizácie vykonanej týmito smernicami, uložiť v súvislosti s informáciami, ktoré boli získané alebo vznikli pri výkone týchto iných funkcií.
- 116 Z toho v prvom rade vyplýva, že pravidlá stanovené v článkoch 44 až 52 smernice 2006/48 a v článkoch 53 až 62 smernice 2013/36 sa podľa práva Únie uplatňujú len na informácie získané alebo vzniknuté pri výkone funkcie vykonávať dohľad nad úverovými inštitúciami.
- 117 Štvrtá otázka sa však netýka takýchto informácií, ale výlučne informácií, ktoré boli získané alebo vznikli pri vykonávaní reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24, ktorá nespadá pod prudenciálny dohľad upravený smernicami 2006/48 a 2013/36.
- 118 V druhom rade článok 33 smernice 2001/24 stanovuje tiež povinnosť zachovávať služobné tajomstvo, pričom odkazuje na pravidlá a podmienky stanovené v článku 30 smernice 2000/12.
- 119 Tento odkaz treba podľa článku 158 ods. 2 smernice 2006/48 v spojení s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe XIV tejto smernice a článku 163 smernice 2013/36 v spojení s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe II tejto smernice chápať tak, že sa týka článkov 44 až 52 smernice 2006/48 a potom článkov 53 až 61 smernice 2013/36 v závislosti od rozhodného dátumu.
- 120 Zo znenia článku 33 smernice 2001/24 však vyplýva, že tento článok ukladá povinnosť zachovávať služobné tajomstvo a dôvernosť len osobám, ktoré musia prijímať alebo poskytovať informácie v súvislosti s informačnými alebo konzultačnými postupmi ustanovenými v článkoch 4, 5, 8, 9, 11 a 19 tejto smernice.

- 121 Okrem toho cieľom tejto smernice, ako vyplýva z jej odôvodnenia 6, je zaviesť systém vzájomného uznávania reorganizačných opatrení bez toho, aby sa harmonizovala vnútroštátna právna úprava v tejto oblasti (rozsudky z 24. októbra 2013, LBI, C-85/12, EU:C:2013:697, bod 39, ako aj z 19. júla 2016, Kotnik a i., C-526/14, EU:C:2016:570, bod 104).
- 122 Za týchto podmienok sa článok 33 uvedenej smernice nemá vykladať tak, že vykonáva všeobecnú harmonizáciu pravidiel týkajúcich sa služobného tajomstva a dôvernosti uplatniteľných v oblasti bankovej reorganizácie tým, že ich podriaďuje pravidlám uplatniteľným v oblasti prudenciálneho dohľadu nad bankovými inštitúciami, ale že stanovuje iba uplatnenie takýchto pravidiel v súvislosti s informačnými a konzultačnými postupmi medzi príslušnými orgánmi určenými na zabezpečenie vzájomného uznávania reorganizačných opatrení.
- 123 Tento článok 33 preto nemôže viesť k uplatneniu pravidiel stanovených v článkoch 44 až 52 smernice 2006/48 a v článkoch 53 až 61 smernice 2013/36 na informácie, ktoré boli získané alebo vznikli pri vykonávaní reorganizačných opatrení a ktoré neboli predmetom informačných a konzultačných postupov podľa smernice 2001/24.
- 124 Preto treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 33 smernice 2001/24, články 44 až 52 smernice 2006/48, ako aj články 53 až 62 smernice 2013/36 sa majú vykladať v tom zmysle, že pravidlá stanovené v týchto článkoch sa neuplatňujú na informácie, ktoré boli získané alebo vznikli pri vykonávaní reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 a ktoré neboli predmetom informačných a konzultačných postupov stanovených v článkoch 4, 5, 8, 9, 11 a 19 tejto poslednej uvedenej smernice.

O piatej až ôsmej otázke

- 125 Vzhľadom na odpoveď na štvrtú otázku nie je potrebné odpovedať na piatu až ôsmu otázku, keďže boli položené vnútroštátnym súdom v prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku.

O trovách

- 126 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

- Článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej národná centrálna banka patriaca do Európskeho systému centrálnych bánk zodpovedá zo svojich vlastných zdrojov za straty, ktoré utrpeli bývalí držitelia finančných nástrojov, ktoré zrušila na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 4. apríla 2001 o reorganizácii a likvidácii úverových inštitúcií, nariadených touto centrálnou bankou, ak sa v následnom súdnom konaní ukáže, že buď toto zrušenie nebolo nevyhnutné na zabezpečenie stability finančného systému, alebo títo bývalí držitelia finančných nástrojov utrpeli v dôsledku tohto zrušenia väčšie straty, ako by**

utrpeli v prípade konkurzu danej finančnej inštitúcie, za predpokladu, že centrálna banka je zodpovedná len vtedy, ak ona alebo osoby, ktoré boli oprávnené konať v jej mene, závažným spôsobom porušili svoju povinnosť konať s náležitou starostlivosťou.

2. Článok 123 ods. 1 ZFEÚ a článok 21.1 protokolu (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že národná centrálna banka patriaca do Európskeho systému centrálnych bánk zodpovedá zo svojich vlastných zdrojov v rámci vopred stanovených limitov za straty, ktoré utrpeli bývalí držitelia finančných nástrojov, ktoré zrušila na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou, len pod podmienkou, že:

- na jednej strane sú títo bývalí držitelia fyzickými osobami s nižším ročným príjmom, než je prahová hodnota stanovená touto právnou úpravou, a
- na druhej strane uvedení bývalí držitelia sa vzdajú práva na náhradu týchto škôd inou právnou cestou.

3. Článok 130 ZFEÚ a článok 7 protokolu (č. 4) o štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že národná centrálna banka patriaca do Európskeho systému centrálnych bánk je zodpovedná za škody spôsobené zrušením finančných nástrojov na základe reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 nariadených touto centrálnou bankou vo výške, ktorá môže ohroziť schopnosť tejto banky účinne plniť svoje povinnosti a financovanej prioritne:

- pridelením všetkých ziskov dosiahnutých uvedenou centrálnou bankou na osobitné rezervy od stanoveného dátumu,
- čerpaním zo všeobecných rezerv tej istej centrálnej banky, ktoré nesmie prekročiť 50 % týchto rezerv, a
- úverom vrátane úrokov od dotknutého členského štátu.

4. Článok 33 smernice 2001/24, články 44 až 52 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, ako aj články 53 až 62 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

pravidlá stanovené v týchto článkoch sa neuplatňujú na informácie, ktoré boli získané alebo vznikli pri vykonávaní reorganizačných opatrení v zmysle smernice 2001/24 a ktoré neboli predmetom informačných a konzultačných postupov stanovených v článkoch 4, 5, 8, 9, 11 a 19 tejto poslednej uvedenej smernice.

Podpisy